

# Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, Sesja 19, Zachowanie i perseverance, Część 3, Formuły systematyczne , Zapewnienie

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To sesja 19, Zachowanie i wytrwałość, część 3, Formuły systematyczne, Zapewnienie.

Kontynuujemy wykłady na temat doktryny zbawienia.

Studiowaliśmy Zachowanie, w jaki sposób Bóg zachowuje zbawienie swojego ludu. Widzieliśmy fragmenty o Trójcy, Trójcy, która działa, aby to osiągnąć, atrybutach Boga, które utrzymują nas w zbawieniu, i dziele Chrystusa, różnych jego aspektach, podobnie, zachowując nas w zbawieniu. Studiujemy Wytrwałość, a musi to być prawda uzupełniająca, ponieważ nauczanie Biblii jest spójne, chociaż nie jest oczywiste, jak one są ze sobą powiązane.

Ale Biblia uczy również, że lud Boży musi wytrwać w wierze, miłości, a teraz w świętości. Wierzący muszą nadal dążyć do świętości. Chrześcijanie muszą wytrwać w świętości, jeśli mają być ostatecznie zbawieni.

Zbawienie jest przez wiarę, nie przez dążenie do świętości. Ale prawdziwa zbawienna wiara działa, przynosi dobre uczynki. Cytat, bo w Chrystusie Jezusie, Galacjan 5, 6, ani obrzezanie, ani nieobrzezanie niczego nie dokonuje.

Ważne jest, aby wiara działała poprzez miłość, Galacjan 5, 6. Zobaczymy tę prawdę w czterech fragmentach. Po pierwsze, w najbardziej znanych tekstach Pawła o wierze i pracy, Efezjan 2:8 do 10, albowiem jesteście zbawieni łaską przez wiarę, a to zbawienie nie pochodzi od was. Jest to dar Boży, nie z uczynków, aby się nikt nie chlubił.

Jesteśmy bowiem Jego dziełem, stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg z góry przygotował, abyśmy w nich chodzili, abyśmy je wykonywali, Efezjan 2:8-10. Zbawienie jest z łaski przez wiarę i jest darem Bożym od początku do końca. Usprawiedliwienie nie pochodzi z uczynków, bo gdyby tak było, zbawieni mieliby powód do chluby, ale tak nie jest.

Cytując Rzymian 3:27-28, gdzie zatem jest chluba? Jest wykluczona. Przez jakie prawo jest wykluczona? Przez jedno z uczynków? Nie, wręcz przeciwnie, przez prawo, zasadę wiary. Bo wnioskujemy, że człowiek jest usprawiedliwiony przez wiarę niezależnie od uczynków prawa, Rzymian 3:27-28.

Czy zatem zbawienie nie ma nic wspólnego z uczynkami? Zbawienie nie opiera się na uczynkach, ale prawdziwe zbawienie prowadzi do dobrych uczynków. Efezjan 2:10, gdyż jesteśmy Jego dziełem, stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg z góry przygotował, abyśmy je pełnili. Wierzący są już częścią nowego stworzenia Bożego.

Słowo jest stworzone wcześniej, abyśmy mogli w nich chodzić. Nie mówi, że odtworzyło słowo, ale znaczenie słowa stworzonego w kontekście Efezjan 10 jest dokładnie odtworzone. Mówi o nowym stworzeniu Boga, które, jak każdy główny temat eschatologiczny, jest już i jeszcze nie.

Jeszcze nie widzimy nowych niebios i nowej ziemi, ale już jesteśmy odrodzeni i stworzeni na obraz Boga, na prawdziwy obraz Pana Jezusa Chrystusa. Wierzący są już częścią nowego stworzenia Bożego, 2 Koryntian 5:17, które pojawi się dopiero na nowej ziemi. W międzyczasie Bóg stworzył nas na nowo w Chrystusie, abyśmy czynili dobre uczynki.

W rzeczywistości Bóg przygotował te dzieła, abyśmy je wykonali z wyprzedzeniem. Dlatego chrześcijanie odczuwają Bożą przyjemność w czynieniu Jego woli. To tak, jakbym został niemal stworzony do tego.

Mam w tym tyle radości. Tak, cóż, zostałeś przerobiony, aby to zrobić. Prawdziwi wierzący wytrwają w świętości, ponieważ czynienie tego jest tak samo wolą Boga, jak i darmowym zbawieniem.

Mogę powiedzieć, że to jest tak samo Jego, nie tylko Jego wola nakazała, ale jest to Jego wola. To Jego plan, zanim jeszcze istnieliśmy, aby czynić te same rzeczy. W drugim fragmencie Paweł ponownie podkreśla, że usprawiedliwienie nie opiera się na uczynkach, ale nieuchronnie prowadzi do dobrych uczynków.

Regeneracja i usprawiedliwienie nie są ludzkim osiągnięciem, ale są łaską Bożą. Tytus 3:4 do 7, ale gdy się objawiła dobroć Boga, naszego Zbawiciela, i Jego miłość do ludzi, zbawił nas nie ze względu na uczynki sprawiedliwości, które spełniliśmy, ale według miłosierdzia swego przez obmycie odrodzenia i odnowienia przez Ducha Świętego. Wylał na nas obficie swego Ducha przez Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela, abyśmy usprawiedliwieni łaską Jego, stali się dziedzicami z nadzieją życia wiecznego.

Po drugie, mam na myśli, Tytusie, przepraszam, Tytusie 3:4 do 7, zbawienie nie jest wynikiem naszych uczynków sprawiedliwości, ale Bożej dobroci, miłości, miłosierdzia i łaski, słowa, które pojawiają się w fragmencie, który właśnie przeczytałem. W rezultacie jesteśmy zbawieni, to znaczy odrodzeni, usprawiedliwieni i dziedzicami życia wiecznego. Paweł nie mógł wyrazić się jaśniej, że zbawienie nie jest wynikiem uczynków, ale wiary.

Albo może tak być. W Galatów 2:16 mówi to trzy razy, negatywnie i pozytywnie. Ale tak czy inaczej, jest to tutaj bardzo jasne.

Jednocześnie jasno stwierdza, że usprawiedliwienie wolne prowadzi do pobożnego życia. Zaraz po powyższych wersetach czytamy, cytuję, to powiedzenie jest wiarygodne. Chcę, abyś nalegał na te rzeczy, pisze Paweł do swojego ucznia Tytusa, aby ci, którzy uwierzyli Bogu, starali się poświęcać dobrym uczynkom.

Są one dobre i pożyteczne dla każdego. Werset 8, Yarbrough, w swoim *The Letters to Timothy and Titus, Pilgrim New Testament Commentary*, strona 552, Yarbrough podkreśla znaczenie dobrych uczynków w życiu chrześcijańskim Pawła. Cytat, te rzeczy w Tytusa 3:8 to dobre uczynki, które Paweł namawia Tymoteusza, aby upewnił się, że wierzący z Krety wysoko cenią duchownych Tytusa na wyspie Krecie.

Ich zachowanie przyniesie korzyść nie tylko tym, którzy wykonują takie działania, ale także tym na świecie, do których Bóg wzywa kościół, aby składał świadectwo. Bo każdy jest dla ludzi, tois anthropois, wyrażenie obejmujące wszystkich. Ci, którzy twierdzą, że kościół może być kuszony, aby pogardzać, werset 3, są wśród tych, których Paweł wzywa chrześcijan, aby błogosławili ich doskonałym zachowaniem w społeczeństwie. Wersety 1 i 2 Tytusa 3.

Trzeci to tekst z Listu do Hebrajczyków, trzeci fragment pokazujący konieczność, aby wierzący wytrwali w świętości. Po fragmencie, który nakazuje czytelnikom znoszenie prześladowań jako boskiej dyscypliny w Liście do Hebrajczyków 12, autor mówi, Hebrajczyków 12:14, dążcie do pokoju ze wszystkimi i dążcie do świętości, bez której nikt nie ujrzy Pana. Hebrajczyków 12:14 nakazuje czytelnikom, aby szukali pokoju ze wszystkimi.

Autor stawia pokój na pierwszym miejscu w Grecji. W kontekście odnosi się to do pokoju we wspólnocie wiary. Pursue to mocny czasownik, który komunikuje aktywny wysiłek czytelnika w odniesieniu do harmonii i świętości.

Dążcie do pokoju i dążcie do świętości. Słowo dążenie, w rzeczywistości, nie jest powtarzane, ale jest wyraźnie rozumiane z obydwoma czasownikami. Czytelnikom nakazano dążyć do świętości i ostrzegano, że ci, którym jej brakuje, nie doświadczą wizji beatyfikacyjnej, widzenia Boga, ostatecznego widzenia Boga, które napełnia patrzących radością.

FF Bruce ma rację, cytuję, uświęcenie, bez którego żaden człowiek nie ujrzy Pana, nie jest, jak same słowa jasno mówią, żadnym dodatkowym dodatkiem w życiu chrześcijańskim, ale czymś, co należy do jego istoty. To są ludzie czystego serca i tylko oni ujrzą Boga. Mateusza 5:8.

Tutaj, podobnie jak w wersecie 10, chodzi o praktyczną świętość życia, która jest przeciwieństwem tych rzeczy, przeciwko którym w kolejnych wersetach wypowiedane jest ostrzeżenie. Zamknij cytaty. Komentarz FF Bruce'a do Hebrajczyków. List do Hebrajczyków, Nowy Międzynarodowy Komentarz do Nowego Testamentu.

Wierzący muszą wytrwać do końca w świętości, aby wejść do ostatecznego królestwa Bożego. Następny fragment uczy nas, że jego świętość nie jest bezgrzeszną doskonałością, ale że obejmuje wyznanie grzechu.

Czwarty fragment wymagający świętości wierzących, jeśli mają być ostatecznie zbawieni, znajduje się w Pierwszym Liście Jana. Ten fragment dodaje równowagi do badania wytrwałości w świętości. Podkreśla konieczność takiej wytrwałości dla zbawienia tak mocno, jak nigdzie indziej w Piśmie Świętym.

1 Jana 1:5 i 6. To jest orędzie, które usłyszeliśmy od niego i które wam głosimy. Bóg jest światłością i nie ma w nim żadnej ciemności.

Jeśli mówimy, że mamy z Nim społeczność, a jednak chodzimy w ciemności, kłamiemy i nie postępujemy zgodnie z prawdą. 1 Jana 1:5 i 6. 1 Jana 2:3 do 5.

Po tym poznajemy, że Go znamy. Jeśli zachowujemy Jego przykazania, ten, który mówi, że Go poznałem, a nie zachowuje Jego przykazań, jest kłamcą i nie ma w nim prawdy. Lecz kto zachowuje Jego słowo, w tym prawdziwie miłość Boża jest doskonała.

1 Jana 2:3 do 5. 1 Jana 2:29. Jeśli wiecie, że On jest sprawiedliwy, to wiecie i o tym.

Każdy, kto postępuje sprawiedliwie, narodził się z Niego. 1 Jana 2:29. 1 Jana 3:6 do 8, a następnie werset 10.

Każdy, kto w nim trwa, nie grzeszy. Każdy, kto grzeszy, nie widział go ani go nie poznał. Dzieci, niech was nikt nie zwodzi.

Ten, kto czyni to, co słuszne, jest sprawiedliwy, tak jak on jest sprawiedliwy. Ten, kto popełnia grzech, jest z diabła, ponieważ diabeł grzeszy od początku. Werset dziesiąty.

W ten sposób dzieci Boże i dzieci diabła stają się oczywiste. Każdy, kto nie czyni tego, co słuszne, nie jest z Boga, zwłaszcza ten, kto nie miłuje swego brata lub siostry. 1 Jana 3:6 do 8, a następnie 10.

1 List Jana kładzie zatem wielki nacisk na wierzących, którzy żyją wiarą, którą wyznają. W cytowanych fragmentach oznacza to mówienie nie grzechowi i tak

świętości. W rzeczywistości możliwe jest interpretowanie powyższych fragmentów jako nauki, że chrześcijanie nigdy nie grzeszą.

Taka interpretacja byłaby jednak błędna, opierając się na 1 Jana 1:5 do 2:2. Podstawą całego tego fragmentu jest werset piąty. Podstawą całego 1 Jana jest werset 5 rozdziału 1.

Bóg jest światłością i nie ma w nim absolutnie żadnej ciemności. Świętość Boga jest absolutna i z tego faktu wynikają pewne implikacje. Cytując 1 Jana jeden, sześć do dwóch, jeden.

Są jednością i dobrze jest widzieć równowagę, gdy Jan stawia jedną rzecz obok drugiej w bardzo pomocny sposób. Biblia nie jest systematyczną księgą teologiczną, ale mówię, że w niektórych miejscach wykazuje tendencję do systematyzowania. Więc tak jest tutaj.

Zwykle autor, autor biblijny, za którym stoi Duch Święty, widzi potrzebę kwalifikacji, aby wyjaśnić zarysy prawdy Bożej, aby czytelnicy nie zrozumieli źle chrześcijańskiej teologii lub etyki. Jeśli mówimy 1 Jana 1:6, mamy z nim społeczność, a mimo to chodzimy w ciemności, kłamiemy i nie praktykujemy prawdy. Jeśli chodzimy w światłości, tak jak On sam jest w światłości, mamy społeczność ze sobą nawzajem, a krew syna Jezusa oczyszcza nas z wszelkiego grzechu.

Jeśli mówimy, że nie mamy grzechu, oszukujemy samych siebie i nie ma w nas prawdy. Jeśli wyznajemy nasze grzechy, On jest wierny i sprawiedliwy, odpuszcza nam i oczyszcza nas od wszelkiej nieprawości. Jeśli mówimy, że nie zgrzeszyliśmy, czynimy Go kłamcą i nie ma w nas Jego słowa.

Dzieci moje, piszę wam o tym, abyście nie grzeszyli. A jeśliby ktoś zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, sprawiedliwego. Te wersety mnie odstręczają. Wersety te naprzemiennie zawierają jedno stwierdzenie, które teoretycznie lub praktycznie zaprzecza grzechowi, oraz dwa stwierdzenia, które przyznają grzech lub zalecają święte życie.

1:6 stwierdzenie, które praktycznie zaprzecza grzechowi.

1:7 stwierdzenie, które zaleca święte życie.

1:8 stwierdzenie, które teoretycznie zaprzecza grzechowi.

1:9 stwierdzenie, które przyznaje się do grzechu.

1:10 stwierdzenie, które praktycznie zaprzecza grzechowi.

2:1 stwierdzenie, które zaleca święte życie i przyznaje się do grzechu.

Te stwierdzenia spełniają szereg celów. Pokazują, że Bóg nienawidzi grzechu w życiu swojego ludu. Nakazuje im być świętymi, tak jak On jest święty. Porównaj Księgę Kapłańską 11:44; 19:2; 1 List Piotra 1:16.

Świętość nie jest opcjonalna, ale raczej integralną częścią tego, co oznacza bycie wierzącym. Chrześcijanie mogą zaprzeczać grzechowi teoretycznie lub praktycznie, a oba te rozwiązania są katastrofalne. Na powyższej liście pominięto stwierdzenia z fragmentu o łasce Bożej, krzyżu Chrystusa i przebaczeniu, nawet jeśli, według ich najlepszej wiedzy, chrześcijanie nie grzeszą, nie zbawiają się, ale odkupienie Chrystusa jest dla nich dostępne, to znaczy krew Syna Jezusa oczyszcza nas ze wszelkiego grzechu, werset 7. Innymi słowy, pominąłem te rzeczy, ale są one w tym fragmencie. Pominąłem je, aby pokazać, że zderzenie między nimi, krzyżem i przebaczeniem, nie jest grzechem.

To nie jest grzech, ale jest to pomiędzy zaprzeczaniem grzechowi, teoretycznie lub praktycznie, a Bogiem polecającym pobożne życie, które idzie tam i z powrotem. Kiedy wyznają swoje grzechy, Bóg jest wierny i sprawiedliwy, aby nam przebaczyć nasze grzechy i oczyścić nas ze wszelkiej niesprawiedliwości, werset 9. Nawet kiedy wierzący potykają się i upadają, mają orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, sprawiedliwego, 2 :1, który dokonał przebłagania za wszystkich, którzy wierzą, werset 2. Tak więc 1 Jana 1:6-2.1 kwalifikuje interpretację pozornie perfekcjonistycznych tekstów w liście. Kluczowe aspekty wytrwałości w świętości obejmują przyznanie się do grzechu, zarówno teoretycznie, jak i praktycznie, wyznanie grzechu jako normalnej części chrześcijańskiego życia i poleganie na łasce Bożej i odkupieńczej ofierze Chrystusa, aby nas zbawić i zachować.

Bóg chroni swój lud i zachowanie. Wierzący muszą wytrwać w wierze, miłości i świętości. Pewność, zachowanie świętych przez Boga i ich wytrwałość w wierze, miłości i świętości wpływają na inne doktryny, w tym pewność i apostazję.

Omówimy je pokrótce po kolei. Zapewnienie to pewność ostatecznego zbawienia. Bóg łaskawie zapewnia swój lud trzema podstawowymi sposobami.

Obietnice zbawienia w Jego słowie są najważniejsze, ale nie jedyne. Wewnętrzne świadectwo Ducha Świętego i duchowy wzrost w życiu Jego ludu. Wskazuję na pełniejsze omówienie w mojej książce, *The Assurance of Salvation, Biblical Hope for Our Struggles*, Zondervan 2019.

Zapewnienie poprzez słowo. Oto nagłówki. Zapewnienie poprzez ducha.

Pewność poprzez rozwój duchowy. Pewność poprzez słowo. Obietnice ewangelii należą tutaj.

Na przykład, Bóg tak umiłował świat, że dał swego jedyne syna, aby każdy, kto w niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne, Jana 3.16. Kiedy ludzie ufają Synowi, że da im życie wieczne, zyskują pewność zbawienia. Niezawodne słowo Boże jest

podstawowym źródłem pewności dla wszystkich, którzy wierzą w jego zbawcze przestanie. 1 Jana również opiera pewność na wierze w Chrystusa.

Cytat, a to jest świadectwo. Bóg dał nam życie wieczne, a to życie jest w jego synu. Ten, kto ma syna, ma życie.

Kto nie ma syna Bożego, nie ma życia. 1 Jana 5:11-12. Jan rozróżnia tych, którzy mają, i tych, którzy nie mają.

Jego wyróżnienie nie opiera się na urodzie, inteligencji ani muskulaturze, trzech rzeczach, które wysoko cenimy. Raczej jego wyróżnienie opiera się na tym, czy Chrystus jest zbawicielem z łaski przez wiarę, czy nie. Bóg zapewnia tym, którzy mają syna Bożego, życie wieczne.

Fragmenty o zachowaniu, które studiujemy, podobnie uczą, że Bóg udziela zapewnienia swojemu ludowi poprzez słowo. Oto kilka fragmentów z Jana 10:26, Ja daję moim owcom życie wieczne i nigdy nie zginą. Rzymian 8:1, zatem nie potępia tych za tych w Chrystusie Jezusie.

Rzymian 8:38-39, bo jestem przekonany, że Paweł napisał, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani władcy, ani rzeczy teraźniejsze, ani przyszłe, ani moce, ani wysokość, ani głębokość, ani żadne inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym. Hebrajczyków 7:24-25, Jezus posiada swoje kapłaństwo na zawsze, ponieważ trwa na wieki. W związku z tym jest w stanie zbawić do końca tych, którzy zbliżają się do Boga przez niego, ponieważ zawsze żyje, aby wstawiać się za nimi.

List do Hebrajczyków 7:24-25, zapewnienie jest głównie przez słowo, ale nie jest to jedyny sposób, w jaki Bóg nas zapewnia. Zapewnienie przez Ducha Świętego. Chociaż słowo Boże jest głównym sposobem, w jaki Bóg zapewnia swoich, nie jest to jedyny sposób.

Bóg daje również pewność ostatecznego zbawienia poprzez działanie swojego ducha w wierzących. Rzymianie są głównym świadkiem tej prawdy, ale 1. List Jana również świadczy. 1. List Jana 4.13, w ten sposób wiemy, że pozostajemy w Nim, a On w nas.

On dał nam z ducha swego. 1 Jana 4:3, 1 Jana 3:24, i w ten sposób i sposób, w jaki wiemy, że On pozostaje w nas, jest z ducha. On dał nam.

1 Jana 5:6-10, Jezus Chrystus, On jest tym, który przyszedł przez wodę i krew — odniesienie do Jego chrztu i krzyża. Nie tylko przez wodę, to jest, wyjaśnię za chwilę, ale przez wodę i krew.

A duch jest tym, który świadczy, ponieważ duch jest prawdą, gdyż są trzej, którzy świadczą: duch, woda i krew. A ci trzej są zgodni.

Jeśli przyjmujemy ludzkie świadectwo, świadectwo Boga jest większe, ponieważ jest to świadectwo Boga, które dał o swoim synu. Ten, kto wierzy w syna Bożego, ma to świadectwo w sobie. 1 Jana 5:6-10, pierwsze dwa teksty jedynie stwierdzają, że Duch Święty odgrywa rolę w tym, że wierzący wiedzą, że są zjednoczeni z Chrystusem.

Trzeci tekst zawiera ducha wśród trzech świadków Chrystusa. Jan umieszcza drogowskazy na początku i na końcu życia Jezusa. Woda, chrzest Jezusa i krew, jego ukrzyżowanie.

Duch składa świadectwo tym historycznym znacznikom, takim jak Jan 17:17 i syn, Jan 14:6. Duch jest prawdą. 1 Jana 5:6, aby ludzie zostali zbawieni, muszą uwierzyć w świadectwo Boga dotyczące Jezusa. Kiedy ktoś to robi, ma, cytując, to świadectwo w sobie, blisko, cytując, z powodu świadectwa ducha w swoim sercu.

1 Jana 5:10, Rzymian oferuje dwa najwybitniejsze fragmenty dotyczące wewnętrznego świadectwa Ducha Świętego o pewności. Paweł wychwala nadzieję ostatecznego zbawienia, którą cieszą się wierzący, ponieważ Chrystus pojednał ich z Bogiem. Ich nadzieja opiera się na Słowie Bożym i Jego działaniu w ich życiu, Rzymian 5:1-4. Chrześcijaństwo nie musi się martwić, czy ich nadzieja jest pewna, ponieważ Paweł wyjaśnia i cytuje, że ta nadzieja nas nie zawiedzie, ta nadzieja ostatecznego zbawienia, ta nadzieja chwały.

Nie zawiedzie nas, ponieważ miłość Boża została wylana w naszych sercach przez Ducha Świętego, który został nam dany, Rzymian 5.5. Duch zapewnia nas wewnętrznie, że Bóg nas kocha. W ten sposób uzupełnia zapewnienie dane przez słowo. Słowo i duch współpracują, aby wzmocnić pewność wierzących, że Bóg ich kocha i zachowa ich zbawionych aż do końca.

Klasycznym tekstem na temat wewnętrznego świadectwa Ducha Świętego jest Rzymian 8:16. Kontekst dotyczy adopcji wierzących przez Boga. Dzieci Boże są rozpoznawalne. Możesz je wyłowić, cytując, ponieważ wszyscy prowadzeni przez tego ducha Bożego są synami Bożymi, Rzymian 8:14. Ojciec uwalnia swoje dzieci od strachu, gdy daje im Ducha Świętego.

Dzieje się tak, ponieważ, cytując, duch adopcji pozwala im wołać, cytując, Abba, Ojczy, werset 15. Abba nie jest dziecięcym językiem, ale jest dziecięcym określeniem pieściotliwym dla ich ojca. Tutaj oznacza to ojciec, ojciec.

Termin „wołać” oznacza i niesie ze sobą intensywność emocjonalną, jak wskazują ESV, NASB i CSB, Christian Standard Bible, podkreślając zdanie wykrzyknikiem. Termin „wołać”, duch pozwala nam wołać, ojczy, ojczy. Duch nie tylko daje



zagubionym osobom moc, by nazywały Boga ojcem w prawdzie, ale także zapewnia wierzących wewnętrznie o miłości ojca, cytuję, sam duch świadczy razem z naszym duchem, że jesteśmy dziećmi Boga, werset 16.

Bóg zapewnia swoje dzieci o swojej miłości na zewnątrz, składając im obietnice w swoim słowie. Zapewnia je również wewnętrznie, dzięki świadectwu Ducha Świętego składanemu ich ludzkim duchom, że Bóg jest ich ojcem, a oni są jego umiłowanymi dziećmi. Ponieważ są dziećmi, są również, cytuję, dziedzicami Boga i współdziedzicami z Chrystusem, cytuję, jeśli ich wiara jest szczerą.

Ci, którzy ufają Chrystusowi jako Panu i Zbawicielowi i są zjednoczeni z Nim w Jego śmierci i cierpieniu, będą również zjednoczeni z Nim w uwielbieniu, Rzymian 8:17. Bóg służy zarówno głowie, jak i sercu. Wielu ewangelików w swojej gorliwości, by dać Pismu Świętemu najwyższe miejsce w swojej wierze, minimalizuje serce, jak zauważa Moo, odnosząc się do czasownika w Rzymian 8:16, w swoim wspaniałym komentarzu do Rzymian, strona 502, cytuję, używając czasownika wołać, Paweł podkreśla, że nasza świadomość Boga jako ojca nie pochodzi z racjonalnego rozważania ani tylko z zewnętrznego świadectwa, ważnego słowa, ale z prawdy głęboko odczuwanej i intensywnie doświadczanej.

Jeśli niektórzy chrześcijanie popełniają błąd, opierając swoje zapewnienie o zbawieniu wyłącznie na uczuciach, wielu innych popełnia błąd, opierając je wyłącznie na faktach i argumentach. Rzeczywiście, to, co Paweł tutaj mówi, podważa, czy można mieć autentyczne doświadczenie Bożego ducha adopcji bez wpływu na emocje. Bóg przyproceedził mnie do siebie, gdy miałem 21 lat, gdy zostałem doprowadzony do czytania Biblii i pochłonałem ją. Wierzyłem, że pochodzi ona z przesłania, słowa od Boga i wierzyłem ewangelii.

I miałem niewytłumaczalne wewnętrzne poczucie pewności, o którym mówi Mu. Byłem, byłem na haju Jezusa, jeśli można tak powiedzieć, ewangelii przez miesiące. I byłem wystarczająco mądry, by wiedzieć z łaski Bożej, że to nie było normalne życie chrześcijańskie.

I nie było to to, w co wierzyłem, ale chłopie, było miło. I było tak zachęcająco. Miałem cudowne poczucie pewności z pochłaniania słowa, szczególnie listów Pawła, i zrozumienia przesłania zbawienia, ale także to dziwne wewnętrzne przekonanie, które wraz z Biblią niosło mnie przez dzień i pozwoliło mi przetrwać trudne chwile.

Pewność poprzez słowo, pewność poprzez ducha wewnątrz, pewność poprzez duchowy wzrost. Bóg błogosławi swój lud pewnością poprzez obietnice zachowania, zbawienia i zachowania w swoim słowie, poprzez świadectwo swojego ducha w ich sercach i poprzez swoje dzieło w ich życiu. Zbadamy ten ostatni punkt za pomocą trzech fragmentów.

Po pierwsze, Łukasz 8:11-15 rozróżnia niewystarczające od odpowiedniego przyjęcia słowa Bożego. Jezus opowiedział przypowieść o siewcy i nasieniu. Niektóre nasiona padły na drogę i ptaki je zjadły.

Niektóre padły na skałę, gdzie wykiełkowały, ale zwiędły bez wilgoci. Inne padły między ciernie, które je zadusiły. Nasieniem jest słowo Boże.

Pierwsze trzy rodzaje gleby to słuchacze słowa, którzy nie przyjmują słowa prawdziwie, aby wydać trwałe owoce. Tylko ostatni rodzaj gleby reprezentuje prawdziwych wierzących, jak opisuje ich Jezus. Cytat, ale nasienie w dobrej ziemi, to ci, którzy usłyszawszy słowo uczciwym i dobrym sercem, trzymają się go i przez wytrwałość wydają owoce.

Łukasza 8:15. Pewność naśladowców Jezusa, którzy wzrastali w wierze, wzrastała, gdy słyszeli te słowa. Po drugie, drugi fragment wiążący pewność z duchowym wzrostem to wyzwanie Piotra dla jego czytelników, aby prowadzili pobożne życie.

Przypomina im o Bożym zaopatrzeniu w Jego mocy i słowie, we wszystkim, co jest wymagane do życia i pobożności. 2 Piotra 1:3 i 4. Następnie napomina ich, aby cytowali, dokładali wszelkich starań, aby uzupełnić waszą wiarę dobrocią, dobroć wiedzą, wiedzę samokontrolą, samokontrolę wytrwałością, wytrwałość pobożnością, pobożność braterską miłością, a braterską miłością miłością. 2 Piotra 1, wersety od 5 do 7. Piotr obiecuje swoim czytelnikom użyteczność i owocność, jeśli rozwijają te cechy.

Werset 8 ponadto, ktoś, komu brakuje tych cech, daje dowód, że nie jest zbawiony. 2 Piotra 1:9. Najważniejsze dla naszych celów są następujące słowa Piotra. Dlatego, bracia i siostry, dokładajcie wszelkich starań, aby potwierdzić wasze powołanie i wybranie, bo czyniąc to, nigdy się nie potkniecie.

W ten sposób bowiem wejście do wiecznego królestwa naszego Pana i Zbawiciela Jezusa Chrystusa będzie wam obficie zapewnione. 2 Piotra 1:10 i 11. Ich powołanie w Piotrze, tak jak w Pawle, jest skutecznym powołaniem ich przez Boga do Chrystusa przez ewangelię.

Ich wybranie jest tym, że Bóg wybrał ich do zbawienia przed założeniem świata. Oczywiście, ich powołanie i wybranie są znane Bogu, który ich wybrał i powołał. Piotr modli się, aby pewność czytelnika, że Bóg ich wybrał i powołał, mogła wzrosnąć.

Stawia powołanie przed wyborem, ponieważ w ten sposób poznali Pana. Nie rozumowali, aby Bóg ich wybrał. Raczej uwierzyli ewangelii, gdy Bóg skutecznie ich powołał.

To dzięki powołaniu poznali swoje wybranie. Porównaj 1 Tesaloniczan 1:4 i 5. Harvey i Towner w komentarzu uchwycą przesłanie Piotra do jego czytelników. Cytując, trzyma przed nami obietnicę, że dążąc do takiego wzrostu, potwierdzą rzeczywistość swojego miejsca wśród wybranego ludu Boga.

Werset 10, unikaj szkodliwych duchowych przeciwności, werset 10, i wzbogacaj swoją zdolność do cieszenia się chwałą życia wiecznego. Werset 11, Robert Harvey i Philip Towner, drugi Piotr i Juda, intervarsity i jego strona 51. Tak więc lud Boży wzmacnia swoją pewność, gdy dąży do Boga i jakości życia, których On dla nich pragnie.

Po trzecie, 1 List Jana potężnie świadczy o tym, że Bóg łączy pewność z rozwojem w posłuszeństwie wobec Niego, jak to ma w zwyczaju. Jan naucza tej prawdy zarówno pozytywnie, jak i negatywnie. Cytat, 1 List Jana 2:3 do 6, oto jak wiemy, że Go znamy, jeśli zachowujemy Jego przykazania.

Kto mówi: Poznałem Go, a nie zachowuje Jego przykazań, jest kłamcą i nie ma w nim prawdy. Lecz kto zachowuje Jego słowo, prawdziwie w nim miłość Boża jest doskonała. Po tym poznajemy, że jesteśmy w Nim.

Ten, kto mówi, że pozostaje w Nim, powinien postępować tak, jak postępował Jezus. 1 Jana 2:3 do 6, chrześcijanie zyskują pewność, że Go znają, przestrzegając przykazań Bożych. Werset 3, odwrotnie, twierdzenie, że Go znają, podczas gdy nie przestrzegają Jego przykazań, jest bardzo złym znakiem.

Werset 4, ponownie pozytywnie, Boża miłość osiąga swój cel u wierzących, gdy są posłuszni Jego słowu i tym samym wzmacniają swoją pewność. Werset 5, podsumowując, ci, którzy twierdzą, że są w jedności z Chrystusem, muszą żyć według Jego przykładu. 1 Jana 2, 6, nasz nacisk na pewność poprzez duchowy wzrost może być źle zrozumiany.

Życie chrześcijańskie w żadnym momencie nie jest programem samopomocy. Wierzący są aktywni przez cały czas i muszą wytrwać w wierze, miłości i świętości, aby zostać zbawionymi na końcu. Ale nie są niezależnie aktywni.

Bóg działa w i przez swoje dzieci na każdym kroku, włączając w to rozwój duchowy. Naprawdę wrostamy z łaski przez wiarę, ale Bóg umożliwia ten wzrost. Widzimy to u każdej z osób trynitarnych.

My, cytując, z bojaźnią i drżeniem wypracowujemy nasze własne zbawienie. Filipian 2:12 i 13. Bo to Bóg, w kontekście, Ojciec, który w nas działa, i chcenie, i działanie, ku dobremu zamierzeniu.

Sprawiamy zbawienie, które Bóg w nas wypracował, i czynimy to z szacunkiem, nawet z bojaźnią i drżeniem, ponieważ jest to zbawienie, które Bóg w nas wypracowuje, zarówno w chęci, jak i w działaniu zgodnie z Jego upodobaniem. Nawet dobre myśli, które mamy, ostatecznie przynoszą chwałę Bogu. Trwamy w prawdziwym krzewie winnym, Jezusie Chrystusie, gdy przypomina nam, cytuję, nic nie możecie uczynić beze mnie.

Beze mnie nic nie możecie uczynić, Jana 15:5. Postępujemy według Ducha, Galacjan 5:16. Porównaj werset 25. Lecz owoc, który przynosimy, jest owocem Ducha.

Innymi słowy, jesteśmy aktywni w życiu chrześcijańskim, ale pod spodem są wieczne ramiona, nie tylko utrzymujące nas w zbawieniu, ale wytwarzające owocowanie przez nas, Ojca, Syna i Ducha. Moose podsumowuje fakt, że pewność opiera się częściowo na naszym dążeniu do pobożności i świętości. Cytat, Paweł nalega, że to, co Bóg uczynił dla nas w Chrystusie, jest jedyną i ostateczną podstawą naszego wiecznego życia.

Jednocześnie, gdy podkreśla niezbędną świętego życia jako warunku wstępnego do osiągnięcia tego życia. Moo Commentary in Romans 495. To jest pięknie powiedziane.

Lata temu uczyłem tych rzeczy w klasie, a było tam dwóch studentów z bardzo niereformowanego środowiska, którzy natknęli się na książkę Charlesa Hodgesa „Systematic Theology” i, powiedzmy, narodzili się na nowo. Nawrócili się na wiarę reformowaną dzięki tym prawdom, których nigdy nie słyszeli. I walczyli, ale robili postępy.

Uczyli się tak wiele. Gąbki. A ja nauczam różnych sposobów, które Bóg zapewnia nam, tak jak robiłem to tutaj.

I powiedzieli, Doc, znaleźliśmy jeden fragment, który zawiera wszystkie trzy. Teraz, być może, część z powodu mojej powolności umysłu, a część z powodu mojej niechęci do nauczania czegokolwiek innego niż prawda. Postuchałem ich i powiedziałem, chłopcze, to interesujące.

Ale powiedziałem, że muszę o tym więcej pomyśleć. Cóż, myślałem o tym więcej. Pisałem o tym wiele razy.

I to jest jeden z nich. Jeden fragment łączy trzy środki zapewnienia. Moi nowo zreformowani studenci mieli absolutną rację.

To najlepszy fragment, ponieważ łączy wszystkie trzy środki w jednym tekście, zestawiając je obok siebie w najbardziej pomocny sposób. Bóg jest dobry dla swoich

dzieci. Nie tylko zbawia je łaską przez wiarę, ale także zapewnia je, że jest ich, a one są jego.

Czyni to na trzy sposoby, przede wszystkim obiecując im zbawienie w swoim słowie. To jest stabilny fundament pewności. Czasami nie możemy odpowiednio poczuć lub dostrzec ducha wewnątrz.

A czasami, szczerze mówiąc, nasze życie nie jest zachętą, ale zniechęceniem. Zawsze pod spodem są wieczne ramiona. Tak, żałujemy tych grzechów, których jesteśmy świadomi.

I modlimy się, aby Bóg pozwolił nam poczuć ducha. Ale niezależnie od tego wszystkiego, słowo pozostaje mocne. Ale słowo nie jest samo.

Bóg zapewnia nas również od wewnątrz przez swojego ducha i wydając duchowe owoce przez nas, gdy Go szukamy i staramy się przez Jego łaskę i ducha czynić Jego wolę. Co ciekawe, Paweł w Rzymianach 5:1 do 10, dla naszych celów powiem Rzymian 5:1 do 5, a następnie werse 10, łączy trzy środki zapewnienia. Na podstawie Pisma Świętego Paweł daje swoim czytelnikom pewność co do ich usprawiedliwienia i pojednania.

Bóg uznał ich za sprawiedliwych, gdy zaufali Chrystusowi, Rzymian 5:1. Chociaż byli wrogami Boga, pojednał ich ze sobą przez krzyż Chrystusa. Następnie w wersecie 10, o ileż bardziej usprawiedliwieni, przepraszam, o ileż bardziej pojednani, zostaną zbawieni przez Jego życie? W wersecie 10, Biblia potwierdza ostateczne zbawienie dla ludu Bożego, zapewniając ich tym samym przez obietnicę słowa. Jeśli gdy byliśmy wrogami, Bóg pojednał nas ze sobą, o ileż bardziej pojednani, zostaniemy zbawieni przez Jego życie.

Jak widzieliśmy, Duch Święty odgrywa również rolę w potwierdzaniu nadziei chrześcijan na przyszłą chwałę. Ta nadzieja nas nie zawodzi, Rzymian 5 :5, ponieważ miłość Boża została rozlana w naszych sercach przez Ducha Świętego, który został nam dany, Rzymian 5:5. Duch zapewnia nas w środku, że Bóg, nasz Ojciec, kocha nas i zachowa nas zbawionymi. Właściwie, nawet skracam te rzeczy, ponieważ Paweł podaje dwa argumenty oparte na tym słowie.

To wszystko jest słowem, ale tutaj słowo wskazuje nam na Ducha, a tutaj słowo wskazuje nam na Boga działającego w naszym życiu, ale używa argumentów z usprawiedliwienia i pojednania w Rzymianach 5:6 do 10, i idą one tak. Jeśli kiedy byliśmy potępieni, Bóg nas usprawiedliwił, skoro zatem, werse 9, teraz zostaliśmy usprawiedliwieni przez Jego krew, krew Chrystusa, tym bardziej będziemy przez Niego zbawieni od gniewu Bożego. Jeśli kiedy byliśmy potępieni, Bóg nas usprawiedliwił, teraz, gdy nas usprawiedliwił, zachowa nas zbawionymi do końca, i powtarza ten sam argument.

To żydowski argument od większego do mniejszego, od trudniejszej rzeczy do łatwiejszej. Bóg zrobił trudniejszą rzecz. Ogłosił potępionych grzeszników sprawiedliwymi w jego oczach.

To niewiarygodne. Teraz, gdy uznano ich za sprawiedliwych, werse 9, o ileż bardziej zostaną przez niego uratowani od gniewu Bożego? O mój Boże. To ma sens.

On zrobił trudniejszą rzecz. On zrobi łatwiejszą, i to jest ten sam argument zmieniający się z obrazu usprawiedliwienia na pojednanie w wersecie 10. W wersecie 10, bo jeśli podczas gdy byliśmy wrogami, Bóg zrobił trudniejszą rzecz, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć jego syna, o wiele bardziej, to jest werbalny wskaźnik tego żydowskiego typu argumentu, o wiele bardziej, teraz gdy jesteśmy pojednani, czy będziemy zbawieni przez jego życie? A tak przy okazji, krew jest odniesieniem do krzyża w wersecie 9. Jego życie jest odniesieniem do zmartwychwstania Jezusa w wersecie 10, a my nie mamy rozdzielać usprawiedliwienia na zadośćuczynienie, krzyż, pojednanie lub zmartwychwstanie.

Nie, są obydwoje; śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa są podstawą zarówno usprawiedliwienia, jak i zmartwychwstania, pojednania, ale Paweł dzieli to w ten sposób. Każdy z nich jest częścią całości. Krew oznacza krew i życie.

Życie oznacza krew i życie. Tutaj znowu jest ten sam argument. Jeśli, gdy byliśmy wrogami, Bóg nas pojednał.

Teraz, gdy jesteśmy przyjaciółmi, teraz, gdy jesteśmy przyjaciółmi Boga, jesteśmy pojednani, z pewnością zostaniemy zbawieni przez zmartwychwstałego Chrystusa. To jest argument oparty na obietnicach Boga, na słowie Boga. 5.5 to argument o zapewnieniu przez Ducha Świętego, który został nam dany, wylewając miłość Boga w naszych sercach.

Duch wewnątrz szepcze, jakby przekonywał nas, że Bóg nas kocha. To nigdy nie jest oddzielone od słowa, ale nie jest tym samym co słowo. Słowo jest tutaj, że ten świadek jest tutaj, a ten świadek zgadza się z tamtym świadkiem.

To znaczy, że Bóg ustanawia przekonania dotyczące prawdy Jego słowa i zapewnia nas wewnętrznie, zgadzając się ze swoim zapewnieniem o nas na zewnątrz w słowie. Nie tylko to, ale wszystkie trzy sposoby zapewnienia znajdują się w tym samym fragmencie. Działanie Boga w naszym życiu również wzmacnia zapewnienie.

W istocie, jest to umieszczone na pierwszym miejscu w tym fragmencie. Z powodu obietnicy nieba danej przez Boga, wierzący radują się nadzieją chwały Bożej. Och, może źle się wyraziłem.

Ta obietnica nieba w wersecie 2, to jest słowo. Więc masz słowo, potem masz Boga zapewniającego nas poprzez działanie w naszym życiu, potem masz Boga zapewniającego nas przez swojego ducha, werseł 5, a potem wersety, które następują, pokazują, że Bóg zapewnia nas przez, znowu, przez słowo. Więc słowo jest na początku i na końcu fragmentu.

Słowo zmieniło życie, Duch Święty wewnątrz, słowo ponownie, 3 do 4, podaj argument ze zmienionego życia. Nie tylko to, ale także chlubimy się naszymi udrękami, ponieważ wiemy, że udręka rodzi wytrwałość, wytrwałość rodzi sprawdzony charakter, a sprawdzony charakter rodzi nadzieję, 3 i 4. Tutaj Paweł naucza, że Bóg zapewnia nas, zmieniając nasze życie. Daje łańcuch, a udręka prowadzi do udręki, prześladowania, cierpienia i udręki. Właściwa reakcja rodzi wytrwałość i stałość.

A jeśli jesteś wystarczająco stały, twój charakter się zmienia. Udręka rodzi wytrwałość, rodzi sprawdzony charakter, a to rodzi nadzieję. Kiedy chrześcijanie odpowiadają na udrękę w sposób godny czci Boga, Bóg buduje w nich wytrwałość.

Jeśli robią to wystarczająco często, stają się to wzorcem życia, a Bóg zmienia ich charakter, tak że stają się stałymi osobami. A Pawle, musimy czytać między wierszami. Nie mówi nam, jak ta zmiana charakteru rodzi nadzieję, ale nie sądzę, że trudno jest czytać między wierszami, a komentarze zgadzają się z tymi myślami.

Kiedy widzą Boga działającego w nich w ten sposób, w sposób, który mogą zobaczyć, wzmacnia to ich pewność, że Bóg działa w sposób, którego nie mogą zobaczyć. Obserwowanie Boga działającego tu i teraz w naszym życiu, nawet w celu zmiany go w kierunku pobożności, wzmacnia naszą pewność, że będzie działał w przyszłości. Cytuję siebie.

Przepraszam, nie wiedziałem. Boże dzieło w tym, co możemy zobaczyć, daje nadzieję na to, czego nie możemy zobaczyć. Następnie Rzymian 5 przedstawia słowo Boże, wewnętrzne świadectwo Ducha i zmienia życie jako sposoby, w jakie Bóg zapewnia wierzących o ich niebiańskiej nadziei.

W naszym następnym wykładzie zajmiemy się trudną biblijną nauką o apostazji.

To dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o zbawieniu. To sesja 19, Zachowanie i wytrwałość, część 3, Formuły systematyczne, Zapewnienie.